

nezákonné, a nemůže proto nss tuto otázku podrobiti své kognici (§ 18 zák. o ss).

Žalovaný úřad potvrdil prvostupňové rozhodnutí z důvodu, že ručební platební příkaz vydaný vůči Jolaně I. nebyl individualisován, a vycházel z právního názoru, že i proti záručnímu platebnímu příkazu lze vznést námitky do výše příspěvků, které shledal důvodnými.

Nss nemohl shledati, že by naříkané rozhodnutí odpovídalo zákonu.

Hlavním dlužníkem pojistného vůči pojišťovně je zaměstnavatel a ručební závazek manželky podle § 21 min. nař. č. 4790 z r. 1917 jest závazkem akcesorním, závislým na existenci závazku zaměstnavatelova. Existence tohoto závazku zaměstnavatelova, t. j. fakt, že zaměstnavatele stíhá vůči pojišťovně povinnost platiti pojistné, jest předpokladem ručebního závazku manželky. Ručiteli nelze odpíráti práva, aby tento fakt, totiž existenci závazku hlavního dlužníka platiti pojistné, popíral, ježto tím popírá předpoklad vlastního závazku ručebního, a vytýkal, že zaměstnavatel vůbec žádné pojistné nedluhuje, a bude v takovém případě věci úřadu zkoumati existenci závazku hlavního dlužníka. Je-li však podán průkaz, že zaměstnavatel pojistné dluhuje, je splněn předpoklad citovaného § 21 odst. 1.

Je nesporno, že platební výměr vydaný proti Jiřímu I. vešel v moc práva. Tím však byl zjednáán podklad pro vydání záručního platebního rozkazu vůči Jolaně I. a mohla tato jediné vytýkati, že podmínky ručení v cit. § 21 uvedené splněny nejsou, nemohla však vytýkati materiální nesprávnost a nezákonnost pravoplatného platebního výměru, vydaného vůči manželce, ať již tento výměr z jakéhokoliv důvodu vešel v moc práva, neboť takovéto právo nepřislušelo již ani hlavnímu dlužníku. V důsledku toho nemohl ani žal. úřad na takovéto námitky vejíti.

Že by záruční platební výměr musil býti také individualisován, zákon nikde nepředpisuje a plyne opak z povahy věci, neboť závazek ručitele abstrahuje již od příspěvků za jednotlivé zaměstnance předepsaných a vztahuje se na celkový pravoplatně stanovený závazek hlavního dlužníka.

Je tudíž toto nař. rozhodnutí vybudováno na mylném právním názoru a slušelo je zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo třeba zabývati se ostatními námitkami stížnosti.

Č. 12.285.

Živnostenské právo: Členství živnostníka v určitém živnostenském společenstvu řídí se podle toho, ke které živnosti jest oprávněn, nikoli podle toho, kterou živnost fakticky provozuje.

(Nález z 11. února 1936 č. 10.672/36.)

Věc: Josef V. v Příbrami (adv. Dr. Emanuel Slabý z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 15. července 1933 (za zúč. Odborné společenstvo živnostenských zahradníků pro Beroun a okolí v Berouně adv. Dr. Václav Jelínek z Prahy) o členství živnostenského společenstva.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud jím bylo vysloveno, že st-l se stal členem odborného společenstva zahradníků v Berouně, zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Okr. úřad v Příbrami výměrem z 25. ledna 1932 rozhodl v základě § 107 živn. řádu, že st-l je povinen státi se členem odborného společenstva zahradníků v Berouně, ježto provozuje skutečně činnost spadající pod ustanovení živn. řádu, t. j. zahradnictví obchodní, neboť užívá podle vlastního doznání odborných zahradnických prostředků a procesů v chráněném ovzduší, užívá pařenišť a skleníků, pěstuje rostliny v zemi zvláště upravené a volné půdě odňaté, které snaží se chrániti prostředky, jimiž snižují se účinky a vlivy přírodní na míru nejmenší, a zaměstnává odborné způsobilé síly pomocné i učené.

Odvolání, které proti tomu podal st-l, zamítl zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím. — — —

O stížnosti na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

— — Jest souhlasiti s názorem žal. úřadu, že členství u určitého živnostenského společenstva zakládá se formálním aktem, jímž živnostník nabývá živnostenského oprávnění, a že podle obsahu tohoto oprávnění řešiti jest otázku, kterému živnostenskému společenstvu nabyvatel určitého živnostenského oprávnění má náležiti. Neboť slovům § 107 živn. řádu »wird schon durch den Antritt des Gewerbes Mitglied der Genossenschaft« lze rozuměti jen tak, že členství ve společenstvu zakládá se oprávněným nastoupením živnosti, pro které společenstvo je zřízeno, a že proto členství živnostníka k určitému živnostenskému společenstvu řídí se podle toho, k jaké živnosti jest oprávněn, ne podle toho, jakou živnost fakticky provozuje (srov. Budw. A 13.136/99 a 8989/12).

Poněvadž st-l nepopírá, že na základě svého živnostenského oprávnění stal se členem II. obchodního gremia v Příbrami, může se jednati jen o to, zda je členem pouze tohoto společenstva, jak tvrdí on, či také členem odborného společenstva zahradníků v Berouně, jak má za to nař. rozhodnutí.

Podle § 2 stanov odborného společenstva zahradníků v Berouně jsou členy tohoto společenstva ti, kdož v obvodu určitých okresů, mezi nimi i v Příbrami, provozují samostatně nebo jako pachtýři živnost zahradnickou. Podle toho, co svrchu uvedeno, stal by se st-l členem tohoto společenstva jedině tehdy, kdyby byl získal oprávnění k provozování živnosti zahradnické. Žal. úřad odpovídá na tuto otázku kladně, ježto prý vázání kytic, obsažené v živnostenském listu st-lově, je dílčím oprávněním živnosti zahradnické. Stížnost proti tomu namítá, že nař. rozhodnutí nijak neodůvodňuje, proč pokládá vázání květin za pouhé dílčí oprávnění živnosti zahradnické.

Nss uznal v tomto směru stížnost důvodnou. Žal. úřad skutečně svůj náhled, že vázání květin tvoří essentielle živnosti zahradnické do té míry, že ten, kdo opovídá vázání květin, opovídá tím vlastně živnost zahradnickou v omezeném rozsahu, blíže nijak neodůvodnil, čímž znemožnil straně obranu a nss přezkoumání naříkaného rozhodnutí.